

Sygn. akt II Cz 694/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 maja 2014 roku w S.

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko R. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki K. S. na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 marca 2014 roku, sygn. akt I C 356/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

POSTANOWIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 marca 2014 roku ustalono wysokość uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu na kwotę 239 zł i zobowiązano pełnomocnika powódki do uiszczenia powyższej opłaty w terminie tygodnia, pod rygorem ewentualnego obciążenia kosztami sądowymi w tym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie.

W uzasadnieniu Przewodniczący wskazał, że podstawę ustalenia powyższej opłaty stanowił art. 130¹ § 2 kpc. Powódka w piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2014 roku rozszerzyła żądanie pozwu o łączną kwotę 5772,79 zł w stosunku do sumy wskazanej w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2013 roku, zaś stosownie do dyspozycji art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe, wynosi ona 5 % wartość przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 zł. Z uwagi na powyższe powstała konieczność ustalenia opłaty od rozszerzonego powództwa.

Przewodniczący stwierdził, iż opłata wyliczona jako 5 % kwoty 5772,79 zł opiewała na kwotę 299 zł. W wyniku omyłki pisarskiej w zarządzeniu z dnia 11 marca 2014 roku wskazano kwotę 239 zł. Niemniej obowiązek wniesienia opłaty w powyższej wysokości nie budzi wątpliwości z uwagi na rozszerzenie powództwa. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, iż uprzednio powódka zmodyfikowała swoje żądanie dotyczące zasądzenia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Ograniczenie powództwa nastąpiło, bowiem po przeprowadzeniu rozprawy, zatem powódka nie miała prawa do zwrotu opłaty sądowej i nie wpływa to na ustalenie obowiązku wniesienia opłaty uzupełniającej.

Powyższe zarządzenie zaskarżyła powódka, wnosząc o jego uchylenie.

Żaląca podniosła, iż brak jest podstaw do ustalenia opłaty uzupełniającej od pozwu, albowiem postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 roku Sąd oznaczył rzeczywistą wartość przedmiotu sporu na kwotę 33.654 zł, w oparciu o art. 22 kpc – roczny koszt wynajmu samochodu zastępczego. Z tego względu powódka uiściła opłatę sądową w kwocie 1683 zł. Jednakże w toku postępowania ustała konieczność wynajmowania pojazdu zastępczego i zmniejszyła się kwota dochodzonego roszczenia, a w konsekwencji wartość przedmiotu sporu, do kwoty 18.320 zł. Mimo

tego wpłacona kwota nie została zwrócona powódce. Zatem kwota wpłacona pierwotnie przez powódkę znacznie przewyższa faktycznie wymaganą wysokość opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki okazało się niezasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 130³ § 2 kpc, jeżeli obowiązek uiszczenia lub uzupełnienia opłaty powstał na skutek rozszerzenia lub innej zmiany żądania(...), przewodniczący wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty w terminie tygodnia, (...). W razie bezskutecznego upływu terminu, sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania, a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu. Z cytowanego przepisu wynika jednoznacznie, iż przewodniczący wzywa do uiszczenia lub uzupełnienia opłaty w toku postępowania, jeżeli w okolicznościach danej sprawy doszło w szczególności do rozszerzenia żądania. Powyższe wynika z faktu, iż wobec modyfikacji powództwa, może zaistnieć konieczność uzupełnienia opłaty wyższej od tej, która została uiszczona od pierwotnie wniesionego roszczenia.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy uwzględnić również należało, iż na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej: u.k.s.c.), opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

W ocenie Sądu Odwoławczego, nie ulega wątpliwości, iż w rozpoznawanej sprawie doszło do rozszerzenia powództwa skutkującego koniecznością wezwania powódki do uzupełnienia opłaty, jako że pismem z dnia 5 lutego 2014 roku powódka wniosła dodatkowo, tj. w zakresie, w jakim nie wносиła dotychczas, o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego: kwoty 400 zł tytułem wymiany osłony silnika, 1200 zł tytułem wymiany zderzaka i 3140 zł tytułem kosztów poniesionych na wymianę dwóch pomp wtryskiwaczy paliwa. Nadto rozszerzyła żądanie w zakresie zwrotu kosztów doprowadzenia samochodu będące przedmiotem sporu do stanu używalności z pierwotnej kwoty 1590,71 zł - do kwoty 2623,50 zł (rozszerzenie powództwa o kwotę 1032,79 zł). Powyższe dało łącznie kwotę 5772,79 zł, i w takim zakresie należało stwierdzić, że powództwo zostało rozszerzone.

Skoro powódka rozszerzyła żądanie o kwotę 5.772,79 zł, to winna ona była uiścić uzupełniającą opłatę stanowiącą 5 % tejże kwoty, tj. 288,64 zł co w zaokrągleniu daje kwotę 289 zł. Słusznie zatem Przewodniczący ustalił, iż w niniejszej sprawie ziściły się przesłanki uzasadniające wezwanie powódki do uzupełnienia opłaty od zgłoszonego żądania. Przy tym postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd pierwszej instancji sprostował oczywistą omyłkę pisarską, która wystąpiła w zaskarżonym zarządzeniu, oznaczając prawidłową wysokość opłaty na wskazaną wyżej kwotę 289 zł.

Słusznie również Przewodniczący wskazał, iż obowiązku uzupełnienia opłaty od pozwu nie zmienia fakt cofnięcia powództwa wcześniej opłaconego, a które wiązało się z opłatą wyższą, aniżeli wyliczona obecnie.

Wskazać należy, iż na gruncie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit b) ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd z urzędu zwraca stronie całą uiszczoną opłatę od pisma w przypadku jego cofnięcia, jeżeli cofnięcie nastąpiło przed wysłaniem odpisu pisma innym stronom. Dalej, w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit a) u.k.s.c. ustawodawca przewidział, iż sąd zwraca stronie z urzędu połowę uiszczonej opłaty, jeżeli pismo cofnięte zostało przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana.

W rozpoznawanej sprawie powództwo w zakresie żądania pokrycia kosztów wynajmu samochodu zastępczego na przyszłość zostało cofnięte przez powódkę pismem z dnia 5 lutego 2014 roku. Co przy tym istotne, miało to miejsce nie tylko po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu i następnych pism procesowych zawierających pierwotne żądanie powódki, ale również po przeprowadzeniu pierwszego terminu rozprawy. Z tego względu, nie ma obecnie podstaw do zwrotu uiszczonej części opłaty od cofniętego powództwa. Albowiem cofnięcie powództwa w tym zakresie nastąpiło dopiero po dokonaniu wskazanych w powyższym artykule czynności procesowych.

Należy mieć również na uwadze, iż nawet, gdyby skarżąca cofnęła wcześniej powództwo i byłaby ona uprawniona do żądania zwrotu części kwoty tytułem opłaty od pozwu, to nie mogłaby na gruncie obowiązujących przepisów - jak chce tego skarżąca – niejako zaliczyć uiszczoną opłatę na poczet innych kosztów sądowych.

Powyższe wynika z treści § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia (...)roku w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, iż opłaty sądowe w sprawach cywilnych uiszczą się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów właściwego sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków o odpowiedniej wartości wykonanych według ustalonego wzoru, zwanych dalej "znakami opłaty sądowej". Cytowany przepis jednoznacznie, enumeratywnie wskazuje na dopuszczalne sposoby uiszczania opłat sądowych.

Co istotne, w orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym, ani ustawa z 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ani wydane na jej podstawie rozporządzenie (...) w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych, nie przewidują jako sposobu uiszczania opłat sądowych zaliczenia na poczet tych opłat wcześniej nienależnie uiszczonych w tej samej sprawie innych opłat lub należności stron z tytułu wydatków stanowiących różnicę między kosztami pobranymi od strony, a kosztami należnymi (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...))

Reasumując, nawet gdyby powódce przysługiwał zwrot opłaty od pozwu w części lub w całości, to nie było możliwym przyjęcie, że aktualnie analizowana opłata została pokryta z wcześniej pobranych od powódki opłat, stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami pobranymi, a należnymi.

Mając wszystko powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji.

(...)

- (...)

- (...)

- (...)